

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnervm

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

De Vulnere sinistræ manus. Vulnera Christi,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

AD vulnus sinistrae manus orabimus, pro sancto Dei timore obtinendo, & ut ab inferis liberemur.

CONSIDERATIO I.

Vulnera Christi

Theca Dei scriptoriae.

THecas hominum scriptorias, ab atro colore, vulgò atramentaria dicimus; ego hasce thecas Dei scriptorias, à sanguine Domini Iesu, si loqui ita
fas

fas est, Rubramentaria appellabo. Nihil æquè horrere solitus erat Iob Prophe-
ta, quàm Dei manum, quâ librum vite,
ac mortis conscribit; *Scribis, inquit Do-
mine, contra me amaritudines, & consumere* Cap. 13.
v. 26.
*me vis peccatis adolescentiæ meæ. Erat Iob vir
simplex, & rectus, ac timens Deum, & recedens* Ca. 1. v. 1.
*à malo; thecam tamen Dei scriptoriam,
manum ejus, ac calamum timet, ne
his adolescentiæ suæ peccata annota-
verit: & nos securi vivimus in pecca-
tis, non solùm adolescentiæ, sed &
virilis, ac senilis ætatis, perinde, ac si
Deo theca nulla scriptoria, nulla ma-
nus, nullusque calamus foret, quibus
contra nos æternas scriberet amaritu-
dines.*

Terrore plenum est quod refert Ce- T. 8. an.
Cb. 646.
n. 15.
sar Cardinalis Baronius. Pyrrhus Pa-
triarcha Cōstantinopolitanus, in Mo-
nothelitarum hæresim inciderat. Ro-
mam evocatus, & à Theodoro I. sum-
mo Pontifice monitus, resipiscit; sed
vix dum Constantinopolim rediens,
Aquileiam attigerat, cùm in eundem
errorem relapsus, ei pertinaciter adhæ-

lit. Quare Pontifex, coacto Romæ Episcoporum concilio, post decretam contra Pyrrhum sententiam, summum Orbis tribunal conscendit, venerandum scilicet SS. Apostolorum Petri ac Pauli sepulchrum, eoque super, coram sacro Præsulum Concilio, & S.P.Q.R. sanctissimum Missæ sacrificium offerens, peractâ sacri calicis consecratione, partem Dominici sanguinis in atramentarium suum infudit, illoque scripsit, adversus Patriarcham sententiam, quâ illum ab Ecclesiæ Communione, & æterna salute proscribebat.

Anima mea, quàm meritò de te queritur Salvator ! Clamat sibi graviora esse vulnere peccati tui, quàm corporis sui, nec times illum pretioso sanguine suo, caractere indelebili scripturum contra te mortis æternæ decretum ? Ora cum Divo Augustino, aliisque, & dicito : *Manus tuæ Domine fecerunt me, & plasma verunt me totum in circuitu, illæ manus quæ pro me cruci affixæ sunt, opus manuum tuarum ne despicias. Ecce in manibus tuis descripsisti me, sacratissimorum vulnerum tuorum*

tuorum caractere, caractere scilicet suavitatis,
 & non amaritudinis, caractere misericordiae, &
 non iustitiae, lege Domine Iesu hanc scripturam,
 & salva me.

CONSIDERATIO II.

Vulnera Christi

Terror malorum, & Spes bonorum in
 Iudicio.

BEatus homo, qui semper est pavidus, in- Prov. 28.
 quit Sapiens. Abbas Elias dicebat v. 14.
 tria se timere solitum. Primum, quando anima Herib.
 corpore egreditur. Secundum, quando Iudici Deo Rosw. in
 sistenda foret. Tertium, quando extrema sententia vitis PP.
 esset pronuntianda: Cogitemus, inquit Cæsa- Hom. 27.
 rius Arelatensis, illius Iudicis incessanter
 adventum, qui utinam nos sic paratos inveniret,
 quomodo nemo potest dubitare, quod veniet! Quod
 si requiras, quomodo veniet? In illo utique corpore,
 quod pro nostra salute susceptum, pro nostra abso-
 lutione natum, & pro nostrorum vulnerum medi-
 cina lanceâ, clavisque transfixum est. Prima
 erit in reos intoleranda sententia, reverendarum
 presentia

praesentia cicatricum, quando dicit Dominus; Infer digitum tuum huc, & vide manus meas, affer manum tuam, & mitte in latus meum, & agnosce quae pro te impio, pietas divina perpessa est.

Lib. 2. de
Symb. c. 8.

Quò se tunc, uti rectè S. Augustinus, peccator convertet? quando illi meritò exprobrabit Salvator, vide hominem quem crucifixisti, vide vulnera quae inflixisti, vide latus quod transfixisti, quoniam per te, & propter te, apertum est, & tamen intrare non luvisti. Neque minus terribile est, quod

p. 1. Stim.
c. 2.

S. Bonaventura; Apparebit, inquit, Dominus Iesus cum vulneribus suis, & clamabit dicens: Videte quanta à vobis, & in vobis, & pro vobis passus sum, & tamen ingrati omnia contempsistis, & pro nihilo duxistis: Ite maledicti in ignem aeternum.

Zach. 12.
v. 10.

Certum itaque est, in extremo iudicio, impios, uti Propheta ait, aspecturos in eum, quem confixerunt; videbunt eundem & iusti, sed hi ad solatium, illi ad hor-

Instr. vita
Spir. medit.
de Iud.

rorem. Ita Ludovicus Blosius, Christus Dominus, inquit, in iudicio ostendet vulnera sua ineffabili decore fulgentia, quae iustis quidem dulcissimam consolationem, impiis verò horribilem confusionem adferent.

S. Me-

S. Mechtildis, die quodam Veneris sancto, eâ horâ, quâ Salvator Cruci figendus erat, alienatâ à sensibus mente, iudicio divino sistebatur. Comparebant Deipara, Angeli, Sancti, creaturæ omnes. Credebat illa extremû adesse diem, & in orbem vniversum ferendam sententiam. Accusabat eam Dei mater, de exigua nimis erga Dominum Iesum filium suum obedientia; Sera- phini, de tepido illius in eum amore; Apostoli de doctrina sua non accuratè satis ab ipsa observata; Sancti omnes, de virtutum suarum exemplis, subinde neglectis; creaturæ, quòd his ad Dei gloriam non semper usa fuisset. Quid agat hîc Mechtildis? procidit ad pedes Iesu Iudicis, rigat eos lacrymis, & per veneranda horum vulnera, misericordiam ac pacem implorans, sibi restituitur. Exhorresce peccator, nam *si in viridi ligno hæc faciunt, in arido quid fiet?*

Hoc audi. Cõcionator erat nõ ante multos annos in Hispania, non minùs vanus quã doctus, qui pruriêtes aures, persuasibilibus humanę sapiëntię verbis,

Alph. de
Andrade in
duce virt.
lib. 1. c. 35
s. 3.

NON

non esurientes animas, haustis à Spiritu sancto rationibus, pasceret, plausum magis quàm fructum Auditorum captans. Monetur itaque à quodam Concionatore Societatis nostræ, qui illi pridem amicus erat, ut Christum, & hunc crucifixum cum Apostolo prædicaret, & non gloriam suam, sed Deo in concionibus suis animas quæreret. Credidit homo ab æmulatione hanc proficisci monitionem; quod Noster, non æquè atque ipse, tanto populi confluxu diceret. Est enim is ingeniorum, ac hominum similibus sensus, qui pares sibi nullos esse volunt, atque ita sibi sapiunt, ut aliorum de se recta, & sana iudicia non ferant. Sed à Deo mox aliter edoctus fuit; cum inopinato graviq̃ morbo correptus, intra dies paucos vivere desijt. Quod ubi intellexit Concionator noster, Deo amicum defunctum, pro quo meritò sollicitus erat, impensis precibus, multisq̃ lacrymis commendavit; qui tandem tertium post diem apparuit supplicanti coram Christi in cruce pendentis effigie, è
cujus

cujus latere fluvius igneus egrediens
 miserum hominem obruebat, & cir-
 cumquaque comburebat, in cœlum
 brachia jactantem, vultum manu utra-
 que tegentem, voceque lacrymabili
 clamantem; *Operuit confusio faciem meam*, *Ps. 68. v. 3.*
 pro inani illa gloria, quam toties vanis
 suis concionibus captaverat. Ad quem
 de cruce Salvator; *Nōne silui? nōne* *Iob c. 3. v. 1*
tacui? nōne dissimulavi? quasi diceret; *26.*
 Vanè, & sine fructu concionatus es,
 adulterans verbum meum, adornans
 tuum; siluine, aut tacui ad hanc tuam
 vanitatem? an eam dissimulavi? nōn-
 ne te per amicū tuum, servum meum
 monui? Tu verò monentem contem-
 plisti, & *projecisti omnes sermones meos: nunc* *Is. 42. v. 2.*
autem sicut parturiens loquar, dissipabo, & absor- *14.*
bebo simul. Audiant hæc qui legatione pro Deo
 funguntur, ut non se, sed Christum an-
 nuncient. Videant omnes vocationem
 suam, ut secundū eam dignè ambu-
 lent, ne sanguis, non lateris Domini
 tantū, sed & reliquorum vulnerum,
 qui in salutem profusus est, ipsis in ig-
 nem æternæ damnationis cōvertatur.

Legō

*Euseb. Nie-
renbergius
in vita
ejus.*

Lego in Actis pro canonizatione B. P. Francisci Borgiae, Tertii Generalis Societatis Iesu, promovenda, conscriptis, virum in Hispania, quàm sanguine nobilem, tam vitiis ac flagitiis infamem, gravi ægitudine correptum, ac de vita periclitantem, tantâ obstinatione in sceleribus suis perstitisse, ut reâta omnes monentes rejiceret, nolletque de anima per Confessionem expianda quemquam audire. Venit tum fortè eam in urbem Borgia, qui cognito miseri periculo, pro zelo suo, illum juvare cupidus, ante Christum Crucifixum in genua procidit, eum ardentè obsecrans, & obtestans, ut qui Orbi universo, sanguine suo salutem fuisset, infelici ac pertinaci illi animæ non deesset. Francisco hæc precato, ex cruce Salvator, Adi, inquit, confestim ægrum, cumque hortare, ut se expiet, & ego mox illi, ut Medicus, & infirmorum curator adero. Abit Franciscus spei bonæ plenus, & tanto adjutore gaudens, ad ægri domum se confert, quò Salvator jam antecesserat, Medi-
ci,

ci, ac prope famuli specie illi solatia, atque obsequia deferens. Excipitur ab infirmo non inurbanè Borgia, verùm ubi de Confessione cœpit agere, ad eam instituendam adduci non potuit. Recedit interim Dominus, relicto ad ulteriores conatus apud ægrum Francisco, qui & ipse, cùm operam perderet, etiam recessit, & denuo coram Christo crucifixo in genua provolutus, per sacra illius vulnera obtestatur, ut misero adsit. Cui Dominus: Conveni iterum pertinacem illum Francisce, meque tecum defer, si fortè me conspecto, cruci pro se fixo, convertatur, & vivat. Rediit Borgia, & submotis arbitris, ut liberior esset æger, verbis ad pietatem omnem compositis, submissis in terram genibus, Christum Cruci affixum illi repræsentat: per passionem, dolores, sacra Domini Iesu vulnera orans, obsecransque, ut animæ suæ miseretur, æternitatem consideret; nolle Deum mortem peccatoris, sceleribus omnibus misericordiam ejus majorem esse: ad omnia miser obsurdescit.

M

Addit

Addit & vocem suam Dominus Iesus, & vocem sanguinis, quem ex vulneribus omnibus copiosè effundebat: per hunc iterum iterumque obtestatur Franciscus; sed nihil proficit. Tum verò Salvator revulsa à cruce manu, sacrosanctum suum cruorem in faciem proiicit obstinati peccatoris, qui quot guttas numerat, tot veluti linguis in magno iudicii die, coram orbe universo, neglectam, & contemptam benignissimi Dei, ac Salvatoris sui misericordiam illi exprobrabit, *L.4. in Io.* suntque misero, ut cum Ruperto loquar, *Veneranda Domini vulnera, aeterna futura incendia.*

Quia nunquam satis monetur, quod neglectum æternis lacrymis tandem serò deploratur, tertium in hoc genere prodigium pro cautela addam, ut sapiant, & intelligant peccatores. Arnoldus Cathius è Societate nostra, magnæ virtutis, ac doctrinæ vir, de quo, qui plura volet, Philippum Alegambe Nostrum in Bibliotheca sua consulat. Narravit ille, Roma in Belgium redux,
&

& scripto testatum reliquit, ex fide digna relatione habuisse se, in Italia Iuvenes duos aliquando nomen Societati dedisse, quorum unus in vocatione perstitit, alter sæculum, ejusque mores, ac scelera repetijt. Morbo is tandem lethali corripitur: cùm fortè urbe egresso Sacerdoti nostro, eidem illi, qui ægro vocationis fuerat socius, acclamat muliercula, ut in domum suam descendat, priusquam moriatur filius ejus. Accurrit ad misericordiæ opus lubenti animo Pater, hominem reperit feбри gravissimâ correptum, agnoscit socium fuisse vocationis suæ, eum solatur, ac hortatur vice non una, ut sacrâ confessione animam expiet, sed frustra. Tandem ad ægri lectum moram longiorem trahens, ut illum ad saniores mentem reduceret, & in somnum incidens, Christum videt hiantibus vulneribus advenientem, ægrumque commonentem, ut per sacram exomologesim animæ suæ salutem consulat: avertit miser vultum, atque aures obturat Salvatori; qui indignabundus,

plena manu sanguinem suum in obstinati hominis faciem conjecit, ea comminatione, ut quem in animæ ejus salutem fuderat, is illi in æternam damnationem cederet. Abijt Dominus; expergiscitur Noster, & miserum totum cruentum, ac vitâ functum reperit. Ita tecum agetur peccator indurate, nisi tempori resipiscas, quod ut facias, sacratissimum Salvatoris tui sanguinem tibi propitium oro.

CONSIDERATIO III.

Vulnera Christi

Tesseræ fiduciæ nostræ.

THronum divinæ Majestatis non ita obsident tonitrua, ac fulmina iræ, & furoris in peccatores, ut misericordiæ, ac benignitatis ejus radios obnubilent. Neque sacratissima Domini vulnera, ad eò nobis terrori esse debent, dum illa flagitiis nostris conculcamus, ut omnem nobis fiduciam tollant; sed
per

per eam, quæ in illis est, Dei benignitatem, ac misericordiam, animos nostros in certam salutis spem debent erigere.

Peccavi, inquit Bernardus, peccatum grande: turbatur conscientia, sed non perturbatur, quoniam vulnerum Domini recordabor. Nempe vulneratus est propter iniquitates nostras; Et ideo liquet errasse eum, qui ait: Major est iniquitas mea, quam ut veniam merear. Veniam enim meretur ille pro quo Christus & vulneratus, & mortuus est. Ita Bernardus. Serm. 61.
in Cant.

Hujus spei plena dicebat fidelis illa anima: Messui myrrham meam cum aromatis meis; quæ misceo, ut illius amaritudinem horum suavitate temperem, & animum meum maximis pressum angustiis sublevem. Ita in horto Domini corporis, sacris quinque vulneribus, quasi totidem areolis distincto, non solum timoris myrrha, sed & suavissima spei, ac fiducia aromata nobis legenda sunt, firmissimè credendo, benignissimum Salvatorem nolle perire animas, tanto à se labore quæsitæ, tanto pretio redemptas. Cant. 5.
v. 1.

Neque alio argumento pusillanimes

M 3   conso-

Serm. 74.
au fr. in
eremo.

consolabatur D. Augustinus. Noli, in-
quiebat, dicere: in caelo non ero. tenemus
mortem Christi, tenemus sanguinem Christi: si
quod plus est tenemus, quod minus est, speremus.
Qui pro nobis dedit mortem suam, non is
daturus est vitam suam? Et qui pro nobis pertu-
lit mala, non is daturus est, quae possidet bona?
desperarem utique, sed non despero, quia vulne-
rum Domini recordabor. Haec Augustinus.

Cujus fiduciae inhæret, qui ita hor-
tatur.

Sidon. Eleg
4. de Chri-
sto patientie

Mortales sperate, Dei placabilis ira est:
Vincitur, et nullos submovent illa reos.
Depositis etiam praesto est clementia causis,
Omnibus, atque omni tempore tota patet.
Nec mihi quis steriles causetur perditus annos,
Nec mihi quis vitae tempora sera suæ.
Latro sit exemplo; trunco pendeat in alto,
Quosq; dabat gemitus jam morientis erant.
Flebat, et ad Dominum vertebat pallidus ora.
Hoc satis, ut veniam consequeretur, erat.
Vulnera spectabat, quid non speraret ab istis?
Hac ait ad superos publica facta via est.
N spes destituar: cui vis, discrimine nullo,
Fontibus ex iisdem, vulneribusque venit.
Et vero, si interna compassio erga
miserias

miserias nostras, animarumque nostrarum jacturam, major fuerit in Salvatore, ut cum pluribus docet S. Bona- *In 1. sent.*
ventura, quam externa ejus passio, & multitudo tormentorum, quæ pertulit, ut nos à miserijs, animarumque nostrarum damnatione liberaret. Vbi talem habemus in optimo, ac benignissimo Redemptore compassionem, tamque acerbam, ac gravem passionem, quid ni in tentationibus, angustijsque nostris in illum speremus? cùm eò etiam ejus se extendat compassio, ut aliquando Sanctæ Brigittæ fassus sit, si ulla apud inferos foret redemptio, toties iterum paratum se pati, ac crucifigi, quot in æternis flammis animæ cruciantur. *Adeamus ergo cum fiducia ad thronum gratiæ ejus, ut misericordiam consequamur, & gratiam inveniamus in tempore opportuno.* Thronum hanc sanctissimam & gloriosissimam Domini crucem esse judico, in qua ille moriens, caput in latus lanceâ aperiendum inclinat, ut cor suum ad commiserationem erga nos semper apertum fore ostendat. Spera

itaque anima mea in Domino, & fac bonitatem, & pascere in fiducia passionis, vulnerum, ac mortis ejus.

Hâc fiduciâ se quoque pascebat, qui cecinit è Societate nostra :

Gerard.
Nysman
Eleg. de
effec. Dom.
Pass.

*Christe tui pretium ne dedignare cruoris,
Vile nihil, tanti quod stetit, esse potest.*

*Non ego sum tanti; tanti sed fecit ut essem,
Me sibi, qui tanti, prodigus emit Amor.*

*Quid metuam, tanti pretio dignatus Amoris,
Spes, isto majus pignore, habere nequit.*

Apud Lob-
bet. in Ec-
cles. p. 259

Referunt Græci Scriptores morem gentis suæ obtinuisse, ut hospes sublatâ mensâ convivas suos dimittens, percussâ sibi venâ, pro haustu postremo, quem *Τελὸς Φιλίας*, hoc est, extremum amicitia, appellabant, sanguinem suum illis propinaret. Omnes corporis sui venas aperuit Dominus Iesus, ut in magna illa cœna, haustum æternum sempiternæ felicitatis, ac suavitatis nobis propinaret. *Bibimus ergo*, ait Ambrosius,

Lib. 10. in
Luc. c. 23.

pretium nostrum, ut bibendo redimamur. Non vult tamen Dominus haustum hunc extremum esse suæ in nos benignitatis, ac misericordiæ, qui semper paratus est

est eum nobis non semel tantum propinare, sed millies ac millies repetere, ac repræsentare. Ita benignus, ita misericors est. Exclamabo itaque cum Propheta regio: *Quid retribuam Domino, Ps. 115. v. 3* pro omnibus quæ retribuit mihi? *Calicem salutaris accipiam*, non unum sed totidem, quot mihi vulnera offert, quæ mihi fiducia, ac spei calices erunt pretioso sanguinis ejus potu inebriantia animam meam; hos, inquam, calices accipiam, & *nomen Domini Iesu* pro me vulnerati *invocabo*, ut sit mihi Iesus.

CONSIDERATIO IV.

*Vulnera Christi**Consummatio redemptionis nostræ.*

Salvator noster, postquam suffixus cruci fuit, accepissetque manuum, ac pedum vulnera, *preces, supplicationesq;* *Heb. 5. v. 5* ut ait Apostolus, *cum clamore valido & lacrymis offerens*, dixit: *Consummatum est;* *Io. 19. v. 30*

M 5

opus

opus scilicet humanæ redemptionis, quâ referatum cœlum, obferatus infernus, homo Deo reconciliatus est. Cave anima mea, iterum æternæ damnationis viam ingredi, atq; ita pretioso Domini Iesu sanguine utere, divino illo redemptionis tuæ pretio, ne hoc peccatis, tuis prodigas. Quod Salvator ipse avertere conatur, continuâ suâ misericordiâ te erudiens, ut salutis tuæ consulas, pro qua tibi obtinenda tanta passus est, & pretiosum suum sanguinem tam copiosè effudit.

*Luc. Vad.
an. Ch.
1220, n.
85.*

Non nemo è D. Francisci familia, in hâc ab ipso sancto Patre admissus, gravi pulsatus tentatione, ut manum ab aratro tolleret, ac retro respiceret, facultatem ab eodem petit repetendi sæculum. Cui ille, Itâne fili? ut pro terra cœlum deseras? pro parentibus, Salvatorem tuum pro te tanta passum? ut à via salutis, quam cœpisti, ad viam regrediaris æternæ damnationis? Quibus verbis nihil ille commotus, Hugolinũ S.R.E. Cardinalem, Ordinis protectorem adit, sed & huic saniora suadenti
non

non auscultans, ad Pontificem summum Honorium, ejus nominis III. se contulit, à quo etiam passus repulsam, fugit è Monasterio. Vix è limine excesserat, cum virum habuit indignante vultu obvium, qui, quò tenderet, quærir? cui profugus stomachabundus; Quid, inquit, tibi mecum? quid ad te iter meum? viam ego meam, tu tuam ito. detexit illico viator latus, manusque, ac pedes sanguine fluentes, & ingemiscens, poteris, inquit, testibus hinc vulneribus agnoscere, quam mea interfit, de hoc tuo itinere te interrogare, quæ, ut te ab itinere æternæ damnationis, in quod hodie recurris, abducerem, in cruce pertuli. An igitur non jure merito, quò pergas, à te quæro, qui cupio per hæc vulnera, per hunc sanguinem, te viam, quæ ad cœlum ducit, relegere? Est ille quidem salutem tuam operatus in medio terræ, sed non descendit ad inferos, quò tu properas, ut te inde iterum redimat. Commotus ille infinitâ hac Salvatoris sui benignitate, ad ejus pedes se abiicit, incōstantiæ,

ac

ac proterviæ veniam supplex orat, & velut prodigus ad Patrem reversus, à S. Francisco benignè recipitur^{ac} deinceps religiosæ vitæ exemplo omnibus præluxit. Ita nunquam non salutem nostram, quam semel consummarunt, sacratissima Domini vulnera, conser-

*Serm. 1. de
Exalt. S.
Crucis.*

vant: Nam manus illæ, inquit B. Petrus Cardinalis Damianus, quæ fundaverunt cælos, extensæ sunt in Cruce, clavisque transverberatæ durissimis, ut manus tuæ extenderentur

Psal. 118.

ad pauperem & dicere posses; Anima mea in manibus meis semper. Quid tenemus in manibus, non facile obliviscimur, sic & qui animam suam bonæ operationi imprimit, non tradit eam oblivioni. Pectus illud in quo sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ Dei absconditi, lancea militari perfossum est, ut pectus tuum à pravis cogitationibus mundaretur, mundatum sanctificaretur, conservaretur sanctificatum. Pedes illi quorum scabellum adorare debemus, quia sanctum est, dura transfixione confixi sunt, ne pedes tui festinarent ad malum, sed currerent viam mandatorum Dei. Quid plura? reduxit erroneum, reconciliavit reum, qui te portavit in humeris suis, qui pro te Patri proprio sanguine satisfecit. Sic pia medita-

medita-

meditatione, & constanti imitatione, nunquam non, uti docet B. Damianus, salutem nostram, quam semel consummarunt, sacratissima Domini vulnera conservant.

Ora hîc, anima mea, cum S. Francisco Xaverio: *Domine Iesu Christe, Deus cordis mei, per quinque illa vulnera, quæ tibi in cruce noster amor inflixit, tuis famulis subveni, quos pretioso sanguine redemisti.*

CONSIDERATIO V.

Vulnera Christi

Claustra inferni.

S Catharina Senensis, tanto erga *Suavius in*
animarum salutem zelo ferebatur, *vita.*
ut optarit non semel, ita se infernum
posse obserare, ut reserari deinde non
posset. Quod sancta illa Virgo opta-
bat, hoc facere potest Dominus Ie-
sus. est enim ipse apud S. Ioannem, *Apoc. 20.*
teste D. Augustino, *Angelus ille qui habet* *v. 1.*
clavem abyssi; clavis hæc juxta D. Chry- *Lib. 20. de*
Civ. c. 7.
sostomum,

Serm. 61.
in Cant.

foetum, Crux Domini est; juxta D. Bernardum, *clavus Salvatoris, clavis est, reserans caelum, obserans abyssum.*

L. 5. Grat.
Sp. c. 11.

S. Mechtildis, orationi, more suo, intenta, infernum aliquando vidit parentem, in eoque serpentes, dracones, tigres, leones, lupos, canes, mutuis se moribus atrocissime laniantes. Interroganti, quid sibi haec monstra velent? respondit Dominus, animas esse, quae nunquam Salvatoris sui, passi scilicet, & suppliciorum, ac vulnerum ejus dulciter meminissent; quibus tamen veluti clavibus caelum aperitur, & clauditur infernus.

Li. 8. Mir.
c. 8.

Necessarias nobis hasce claves esse lego apud Caesarium, qui refert à quodam visos fuisse cum Christo crucifixos quindecim Ordinis sui Religiosos; quam crucifixionem scribit Obedientiâ, patientiâ, ac humilitate perfici; pedes humilitatis, patientiæ sinistram, obedientiæ clavo figente dexteram; malleum esse spem caeli, atque inferni horrorem, ut clavi, malleus, vulnera Salvatoris, claves nobis sint

sint cœli, ac abyssi, quibus illud aperitur, hæc clauditur.

AD sacrum hoc vulnus dexteræ manus, cum omni fiducia pete à Deo, ut æternam beatitudinem consequi possis.

CONSIDERATIO I.

Vulnera Christi

Cœlum in terra.

SI fieri potest, ut in terra cœlum reperiat, hoc ille consecutus est, qui